

Abstrakt

Tato práce studuje saúdsko-iránské sblížení v roce 2023 pomocí neoklasického realismu typu III jako teoretického rámce. Studium je rozděleno na dvě části. Nejprve je hodnocena Íránská islámská republika. Po analýze závislých, nezávislých a intervenujících proměnných se tvrdí, že systémové faktory, jako je bezprostřední blízkost další americké a izraelské přítomnosti v Perském zálivu a příležitost, kterou Čína nabízí Íránu v restriktivním prostředí, jsou primárními determinanty, které vedl zahraniční politiku Teheránu tak, aby se přiblížila Saúdské Arábii. Naopak se diskutuje o tom, že nelze odvodit, že intervenující proměnné měly podobný vliv. Přesto se dospělo k závěru, že strategická kultura Íránu dále omezila strategické prostředí Islámské republiky, což naznačuje, že jak systémové, tak domácí faktory mohou ovlivnit úroveň jasnosti a povahy strategického prostředí, o čemž se v literatuře neuvažuje. Co se týče Saúdské Arábie, intervenující proměnné, zejména představy vůdců, představují hlavní faktor, který řídí zahraničněpolitické rozhodnutí Rijádu znovu se přiblížit k Íránu. Ukázalo se, že zahraniční politiku Mohammeda bin Salmána charakterizuje pragmatismus a iniciativa. Studie strukturálních modifikátorů však ukazuje závislost království na trzích s ropou a plynem, aby udržely svou ekonomiku, a také známky neochoty USA nadále poskytovat Saúdské Arábii bezpečnost. Uprostřed této situace se Čína jeví jako optimální příležitost pro Saúdskou Arábii, aby diverzifikovala svou ekonomiku a sledovala cíle vize vymezené bin Salmánem.